

Люблю Вітчизну

Бельський Сидір

У всякий час, у всяку пору
Люблю Вітчизну дорогу:
Степів її гладінь простору,
Громи й веселкову дугу.

Гірськи шпилі й ліси пахучі,
Красу ранкової зорі
І рік одвічні доли й кручі,
Ласкаве сонечко вгорі.

Люблю комбайна звук октавний,
Коли на хедер пада ниць
Облите сонцем золотаве
Колосся зрізаних пшениць.

Ведуть машини комбайнери,
Із бункерів тече зерно, —
То міць людей нової ери.
Їх праця — дружби знамено.

Люблю тебе, мій рідний краю,
Коли крицеві трактори
Лани широкі дружно крають,
Гудуть осінньої пори.

Зима, а чуть моторів звуки,
В степу, в мороз і в бурі свист:
Везе "органіку" і туки
На лан невтомний тракторист.

Стає капіль дзвінкіше капать,
Хоч лютий снігом ще мете.
"Хутчіш у поле!" — серце квапить:
Вже гріє сонце золоте.

Запал весни струсне байдужих.
Люблю в повітрі поля пах.
Його несе на крилах дужих
Віщун краси — весняний птах.

Весна ось-ось, не за горами.
Вже десь летить пташиний шнур,
Наповнить серце нам піснями,
Мов струни сонячних бандур.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/belskyi_sydir/liubliu_vitchyznu